

døde dyr m.m., og af virksomheder, der indsamler affald til opfodring af dyr, jf. § 14, stk. 2.

Autorisation af kødfoderfabrikker er hidtil også sket i medfør af loven om selvdøde dyr m.m., men hjemmelen hertil er nu overført til kødloven (lov nr. 328 af 4. juni 1986 om kød m.m.).

Til stk. 2

Bestemmelsen skal danne grundlag for de eksisterende bestemmelser om affaldshåndtering, indretning og drift m.v. på de nævnte virksomheder.

Til stk. 3

Destruktionsanstalter har efter de nugældende regler pligt til at destruere alt modtaget potentielt smittefarligt affald, hvorimod de ikke har pligt til at modtage alt affald. Ved sygdomsudbrud, hvor mange dyr må aflives, kan veterinære eller miljømæssige hensyn hindre, at der sker en nedgravning af de aflivede dyr på stedet. Det er derfor under overvejelse at etablere en ordning, hvorefter der skabes sikkerhed for, at der er adgang til tilstrækkelig destruktionskapacitet i de enkelte landsdele.

Til § 16

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lov nr. 340 af 26. juni 1975 om foderstoffer, navnlig denne lovs § 5 og § 6, der omhandler foderstoffers uskadelighed. I medfør af foderstofloven er der bl.a. fastsat bestemmelser om størsteindhold af uønskede stoffer og produkter i foderstoffer og om anvendelse af tilsætningsstoffer. Disse bestemmelser er sanktioneret med bødestraf for foderstoffabrikkerne. Af dyresundhedsmæssige grunde er der behov for en hjemmel til at forbyde husdyrejerne at anvende foder, der kan medføre smittefare eller indebære anden sundhedsmæssig risiko for dyrene, f.eks. fordi det har et så stort indhold af skadelige stoffer (f.eks. kviksølv, bly, radioaktive stoffer), at husdyrene kan tage skade.

Bestemmelsen skal endvidere danne grundlag for regler om f.eks. varmebehandling af animalske foderstoffer, om tildækning af foder og om andre smittebeskyttende foranstaltninger i forbindelse med håndtering af foder.

Dyrehold forekommer for tiden ikke på foderstofvirksomheder, men alene i landbrugsbedrifter, som fremstiller foderblandinger til egne dyr i egne blandingsanlæg. Under ændrede produktionsforhold vil der kunne bestå behov for regler om beskyttelse mod smittefare ved husdyrhold i forbindelse med fremstilling af foderstoffer til videresalg.

Til stk. 2

Bestemmelsen giver ministeren mulighed for at forbyde anvendelsen af foder, som af de under stk. 1 nævnte grunde kan medføre sundhedsfare for husdyr.

Til § 17

Bestemmelserne i dette kapitel erstatter lov nr. 211 af 31. maj 1968 om kunstig sædovertføring på husdyr. I forhold til gældende lov foreslås bestemmelserne udvidet med en bemyndigelse til at fastsætte sundhedsmæssige krav til ægtransplantation. Begrundelsen er denne metodes hurtigt voksende anvendelse inden for husdyravlen samt det forhold, at der for adskillige smitsomme sygdommes vedkommende er usikkerhed om, hvorvidt og i givet fald under hvilke forhold de pågældende sygdomme kan overføres ved ægtransplantation. Det befrugtede æg (embryonet) er omgivet af en kapsel, der i ubeskadiget stand yder beskyttelse mod indtrængen af smitstof som f.eks. virus. Mikroskopisk vurdering af kapslen og vask af de befrugtede æg inden overførsel kan derfor indgå som en forebyggende foranstaltning, men da det må anses for sandsynligt, at visse smitstoffer – i særdeleshed virus – kan være til stede inden for kapslen i det ubefrugtede æg, skønnes det nødvendigt at have mulighed for at stille sundhedsmæssige krav til ægdonorer.

Til stk. 1

Bestemmelsen svarer til § 1 i gældende lov. Ministerens bemyndigelse i gældende lov vedrørende krav til afstamning og kvalitet af husdyr, der kan benyttes til kunstig sædovertføring på andre husdyr, er bortfaldet, idet lov nr. 209 af 23. maj 1979 om omsætning af dyr indeholder fonøden hjemmel til at fastsætte kvalitetskrav til sæd og befrugtede æg. Bestemmelsen er, ligesom de øvrige bestemmelser i dette kapitel, udvidet med en bemyndigelse til fastsættelse af sundhedsmæssige krav til husdyr, hvis befrugtede æg overføres til andre husdyr, jf. bemærkningerne ovenfor.

Der findes i den gældende lovgivning hjemmel til at stille krav til sæddonorer vedrørende genetisk betinget sygdom. Denne hjemmel er hidtil ikke udnyttet. Der må imidlertid forudses en stigende aktualitet af disse sygdomme, navnlig fremkaldt af den stærkt voksende internationale udveksling af genetisk materiale i form af sæd og befrugtede æg. Det kan herunder nævnes, at der i forbindelse med udstedelse af veterinærrattester ved eksport af sæd